

SALUT VOIOS DE PIONIER CONGRESULUI UNIUNII TINERETULUI COMUNIST!

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Comunist Român, fii gata!

TINERETE,

ANI

DE AUR

Anul XVI nr. 12 (1056) * miercuri 23 martie 1966 * 8 pagini 30 bani

Virsta de aur a vieții.

Așa numesc poezii tinerețea. Anii luminoși ai visurilor înaripate, anii muncii clocotitoare, ai setei de a sorbi lumina și înțelepciunea culturii străvechi a poporului nostru, a umanității; îndirjirea de a plămădi cu mintea ageră și cu brațele vinjoase noi frumuseți care să împodobească pământul scump al plaiurilor românești.

Acesta e sensul tinereții noastre! Dragostea față de patrie, față de poporul glorios din care ne tragem și de la care am moștenit virtuțile cele mai înalte și simțămintele cele mai nobile. Aceasta este tinerețea. Acesta este tineretul harnic și cutezător, pe care poporul îl numește cu dragoste: mândria noastră.

Pe imensul șantier al României socialiste, pe acest șantier al fericirii, de pe înălțimile tuturor schelelor, vibrează viguros glasul tineretului:

— Prezent!

Sintem prezenți toți tinerii țării la chemarea partidului de a învăța, de a munci alături de părinți pentru a ridica patria noastră pe noi culmi, pentru a o face mai frumoasă și mai bogată ca niciodată, pentru ca numele ei să strălucească pe toate meridianele pământului.

Sintem prezenți pretutindeni. Involburăm rîurile de oțel și zăgăzuim apele aprinzînd luceferi pe frunțile orașelor și satelor. Strunim hergheliile de cai putere smulgînd din brazdele adînci belșugul holdelor. Străbatem tratatele de știință și făurim noi bogății, scriind noi înșine pagini pe care urmașii să le continue.

În cartea de aur a muncii tinerețea scrie cu litere mari: Prezent!

În glasul tineretului țării răsună voioșia și fe-

(continuare în pag. 8-a)

Flori

Am flori, minunate flori,
Am flori în cele mai frumoase
culori:
O floare roșie, una galbenă, una
albastră.
Le-am strîns pe toate, în inimă,
ca-ntr-o glastră.
Azi am primit din nou o floare
Purpurie, neprefăcută:
E roșul meu carnet de utecistă!

CONSTANTINESCU CARMEN
cl. a VIII-a B,
Școala generală nr. 70, București

LINOGRAVURA de HARAGSIN ANNELIESE
Școala generală nr. 8, cl. a VIII-a, Arad

PREZENT- Viitorului

de Lidia NOVAC

Desen: V. FEODOROV

LA CUPTORUL NR. 1

De sus, de pe platforma oțelăriei, un muncitor privește șuvoiul incandescent de oțel, care se adună jos, în oala enormă. În aer, jerbe de scinte se înalță, luminează fosforescent, și apoi se sting, pentru ca altele, puzderii, să se ridice, să strălucească feeric. „Încă o șarjă!” își spune omul, când, un tânăr care trecea grăbit pe lângă el, îi strigă:

— La cuptorul 1 e nevoie de ajutorul nostru! Și, fără alte lămuriri, băiatul cu fața smeadă și ochii verzi se depărță grăbit.

Sus, prin fața cuptoarelor, în zgomotul care domină oțelăria, se deslușesc și alte voci: „Veniți! La cuptorul nr. 1, la cuptorul nr. 1...”

Aici, lângă oțelari, au și sosit zidarii. Repede, se schimbă păreri, se chibzuiește asupra lucrărilor ce trebuie executate.

— Să-ncepem! hotărăște comunistul Tudor Măduța, mastru zidar. N-avem timp de pierdut, cuptorul trebuie să funcționeze!

Și, ca la un semn, un zidar își face loc în deschizătura din zidul cuptorului. Cu o precizie uimitoare, fixează o cărămidă acolo unde se ivise stricătura, și iese: fierbințele nu-i permite să întârzie.

— Hai, repede! îl îndeamnă pe cel care trebuie să-i urmeze, trecându-și mâna peste fața smeadă, îmbujorată de dogoarea cuptorului. Între timp, sosesc alte ajutoare: zidari din schimbul maistrului Gărgăune Ion. Pe loc, muncitorii se organizează în cinci schimburi și, din două în două minute, alt om intră să refacă bolta căzută.

În aer se simte încordarea muncii. Căldura din jur, iuteala și precizia cu care trebuie făcută orice mișcare, le captivează atenția. Aproape că nimeni nu mai scoate o vorbă, se înțeleg din priviri, din mișcări. Cu cîrlige și cângi, zidarii consolidează centimetru cu centimetru bolta camerelor generatoare ale cuptorului.

Trece o oră, și încă o oră; pe chipuri șiroiesc broboane de sudoare. Bărbați cu fire albe la temple, alții cu fața tînără, ajută uriașul încins să-și revină, să hohotească iarăși de clocotul jucăuș al oțelului.

Ore și alte ore se scurg pe nesimțite. — Gata! strigă deodată cineva. E tînărul cu fața smeadă și ochii verzi. Reparația la cald a cuptorului nr. 1 este gata!

Din clipa aceea, ca și înainte, dă șarjă după șarjă.

Totul a intrat în normal, dar tînărul acela trece mereu pe la cuptorul cu numărul 1.

— Cum merge? se interesează el.

— Bine, bine, îi răspund oțelarii cu veselie.

Dar cine e tînărul cu fața smeadă și ochii verzi? E utecistul Petru Osman, unul din cei mai buni zidari șamotori, mîndria maistrului Măduța!

DELEGATUL

Pe masa de lucru sînt cîteva coli de hîrtie, planșe cu schițe. Aplecat deasupra lor, un tînăr le trece parcă în revistă și, de sub sprîncenele stufoase, își fixează privirea pe schițe. Măsoară, calculează și se oprește. Se pare că ceva nu e clar. Își trece gînditor mîna peste frunte. Apoi ia o carte. Dă o foaie, încă una, și încă una. În sfîrșit, a găsit ce căuta. Apoi, începe, iar, măsoară, calculează. Fața i se luminează. Verificarea inovației e aproape gata. Cu schița în mînă, iese din cameră și coboară în fugă scările. „Să vedem cum se va comporta în practică, îl frămîntă gîndul. Cînd va merge la strung”...

Jos, sub cupola imensă a halei, care seamănă mai mult a laborator, cu mașini moderne, cu lumină și curățenie, îl așteaptă cîteva muncitori.

— Bine-ai venit, îl întîmpină unul, ieșindu-i nerăbdător înainte. Sînt curios cum merge!...

— Și eu, îi răspunde tînărul, apropiindu-se de strung, pornindu-l. Cu sprîncenele puțin încruntate, urmărește atent strunjirea piesei. Merge perfect.

Oprește strungul și notează: „S-a făcut verificarea practică a inovației, e rentabilă; pentru executarea piesei, timpul se reduce aproape la jumătate...”

În cîteva zile, strungarii pun în aplicare noua metodă. Sînt bucuroși că munca lor devine mai spornică. Doar tînărul cu sprîncenele stufoase se pare că nu are liniște. Pe masa lui de tehnolog al secției motoare Diesel sînt noi planșe, noi idei care trebuie verificate, cîntărite...

Dar cine e tînărul care se ocupă de documentația tehnică, care măsoară, calculează, verifică schițe? E Constantin Alexie, secretarul Comitetului U.T.C. de la secția motoare Diesel. Un tînăr care se bucură de prețuirea tovarășilor săi de muncă. Ca dovadă, l-au ales delegat la Congresul U.T.C.

SUDORUL

O hală imensă. Din loc în loc, scapără flăcările aparatelor de sudură. Aproape că nu mai ai

nevoie de explicații. Bănuiești și singur că te afli într-un loc unde lucrează sudori. Pe aici, îi spun sectorul sudaj, din cadrul secției de utilaj mecanic. În hală, freamăt de muncă, fiecare e la locul său. Pe aproape, un om al cărui chip arată că e trecut de prima tinerețe, explică ceva unui tinerel. Acesta ascultă cu atenție, apoi își pune ochelarii de protecție, și aparatul împrăștie în jur lumina roșiată. După trăsăturile feței, se vede că lucrează cu deosebită atenție.

— E și firesc, ne spune comunistul Petru Vlădic, i s-a încredințat o lucrare care trebuie executată cu deosebită pricepere; sudează un lanț pentru podurile rulante. Aceste operații le execută numai cei mai buni sudori...

— Și tînărul acesta, îl întreb, este unul dintre cei mai buni?

— Da, răspunde sudorul. E unul dintre cei mai pricepuți. Și nu numai în muncă este foarte bun...

După-amiază l-am văzut pe băiatul de la sectorul sudaj. Grăbit, a intrat într-o clădire mare, frumoasă. L-am urmat. A trecut pe coridor, a deschis ușa unei săli deasupra căreia scria „Clasa a X-a”. Aha, mi-am zis, e la Liceul seral. Peste puțin timp, am intrat și eu. Băiatul tocmai răspundea. Profesorul asculta cu atenție. Apoi, notînd în catalog:

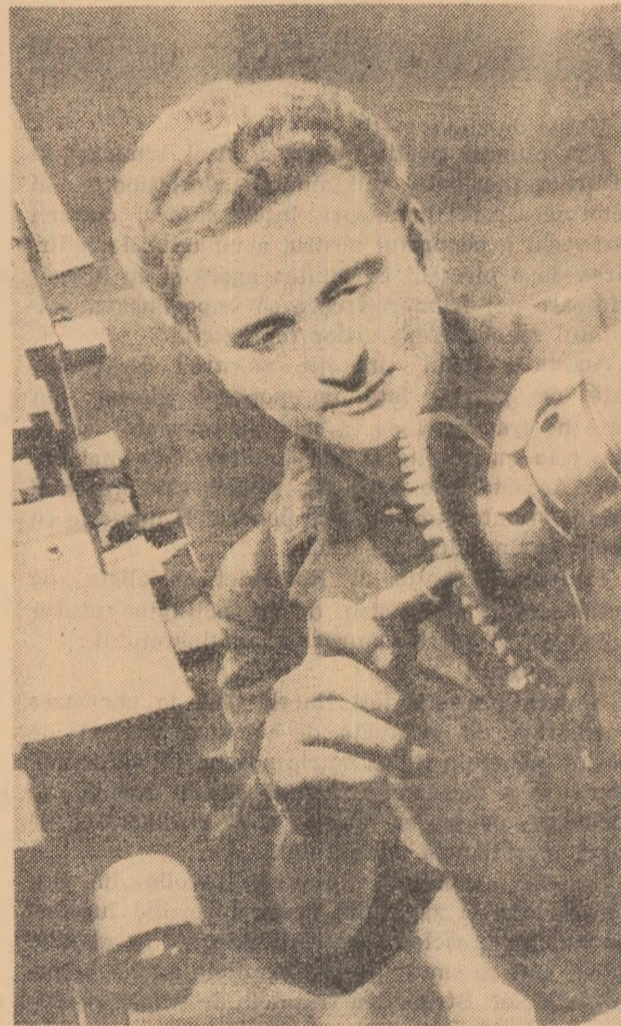
— Ai dat un răspuns foarte bun. Nota 10.

Dar cine e acest băiat cunoscut ca unul dintre cei mai buni sudori, ca unul dintre cei mai buni elevi la liceul seral? Este utecistul Pătrașcu Eugen!

Un tînăr ca atîția și atîția alții din cei 2 600 de uteciști de la Combinatul Siderurgic Reșița, un tînăr ca atîția alții din cei 3 200 de la Uzina constructoare de mașini Reșița.

Sudorul, tehnologul și zidarul șamotor sînt doar trei tineri din cei aproape 6 000 care, alături de comunisti, aduc aportul lor la fama Reșiței. Trei uteciști din cei aproape 6 000 care răspund zilnic, prin munca lor: prezent — viitorului.

Reșița, 20 martie.

Utecistul Carol Vereș, muncitor fruntaș și inovator la întreprinderea de utilaj din Tg. Mureș.

DIN UNITĂȚI, DETAȘAMENTE, GRUPE

„CINTEA DE A FI U.T.C.-IST”

• Așa a fost intitulată adunarea pionierilor din detașamentul nr. 1 de la Liceul nr. 2 din Tg. Jiu. Mulți pionieri au povestit despre uteciștii pe care îi cunosc ei sau care le sînt prieteni, despre realizările acestora, și-au exprimat dorința de a fi asemenea lor.

• Pionierul Popa Nelu din comuna Pionierii Burchii, raionul Ploiești, ne vestește că dorind să cunoască diferite momente din lupta comunistilor și uteciștilor în anii grei ai ilegalității, vor

organiza o vizită la Muzeul Dofțana.

IN VIZITA LA PRIETENI

• Una dintre cele mai frumoase activități organizate de Casa pionierilor din orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej a fost vizita la fabrica de piine. Muncitorii minuiu cu pricepere mașinile moderne, automate. Despre grija față de calitatea muncii, despre înalta lor calificare le-a vorbit tovarășul director. Cu acest prilej, pionierii au cunoscut la locul de muncă și pe prietenii lor mai mari, uteciștii.

• „Titlul de membru al Uniunii Tineretului Comunist am dorit să-l port dintotdeauna...” ne scrie Rotaru Ana din comuna Lăpușata, raionul Horezu. „Am 14 ani și mă pregătesc să devin uteciștă. Prin munca pe care o desfășor voi încerca să fiu demnă de acest nume”

• Clădirea Liceului nr. 6 din Timișoara e una din construcțiile noi ale orașului. Uteciștii și pionierii au săpat grădina, au plantat pomi, flori. Ei vor ca școala lor să fie așa de frumoasă încît cine va trece pe acolo să poată spune: „Frumos! Harnici copiii învață aici!”

L-am cunoscut dintr-un cîntec

Deseori, mă scol mai devreme și mă opresc de parte, la marginea comunei, sub doinele stîrnite de arbori, și privesc cîmpia necuprinsă, străbătută de tractoare. Bătăile motoarelor lor mă înfioară. Pe unii dintre tractoriști îi cunosc de la atelier, de la muncă, iar pe alții îi știu din cîntece. Pe utecistul Tănase Cioară l-am cunoscut dintr-un asemenea cîntec prezentat pe scena căminului cultural. Am vrut să mă împrietenesc cu el și am pornit pe cîmp... L-am văzut la volan, arînd neostenit cîmpia primăve-

rii, învăluit în aburii subțiri ce se ridicau din brazdele negre, căprui — parcă era într-un tablou imens, cu rame de curcubeu... De atunci nu pot să-l mai uit! Aș vrea să-i semăn, să fiu la volan, să ar pămîntul la fel ca el, să mă văd într-un asemenea tablou măreț, realizat de cel mai mare pictor — muncitorul.

TATU VASILE,
cl. a VIII-a, com. Viziru,
raionul Brăila

STELELE DE LA ORA 23

de Al. Dinu IFRIM

Constantin se uită la ceas, tăcut, numărând parcă secundele morfolite de acul subțire.

— Greu merge, spuse vecinul său, mai mult șoptit. O clipă! strigă deodată, privind dincolo de sticla parbrizului, în lumina reflectoarelor.

Tinărul de la volan oprise la timp. — Dă-mi și mie o lopată, spuse, sărind jos.

Cercetă cu privirea bolovanii de zăpadă și piatră, căzuți la câțiva metri în față — o avalanșă pornită de pe stâncile apropiate.

Nu se mai putea înainta.

De jur-împrejur, întuneric beznă. Nici o stea pe cer. Singurele stele — luminile reflectoarelor, sfredelind zăpezile din care izvora o ceață albărie, subțire.

Gheorghe, celălalt tinăr, scuipe în palmă, strângând lopata cu putere.

Se apucară împreună să dea sfărâmurile la o parte. Bucăți aspre, întărite de ger, ce făcneau cu sunet de metal la atingerea lopetilor.

— Oare cât timp ne trebuie până la Cumpăna? întrebă Gheorghe.

Nu primi răspuns. Constantin se duse la buldozer, repede, luă un tirnăcop și începu să lovească bolovanii grei de zăpadă, amestecând cu așchii de stâncă. Să-i sfărâme, să-i poată îndepărta mai ușor cu lopata.

Răspunse într-un firziu:

— O să ajungem noi și la Cumpăna. Trebuie!

Vorbise liniștit, dar știa că aveau de furcă cu drumul. Era mai greu decât își închipuise, acolo, la baraj, când s-a hotărât plecarea.

— Petrescule, i-a zis inginerul Viorel Dănilă, ești un mecanic bun. Și apoi tu ești și utecist. Ai să cobori de pe locomotivă și ai să iei un buldozer. Să pleci cu el la Cumpăna Sus, nu se poate ajunge cu altceva.

Acolo, la acest punct de lucru, oamenii rămăseseră izolați, aveau nevoie de alimente, de piine. Viscolul îngrămadise în jur munți de zăpadă.

— Când plec? a întrebat nerăbdător Constantin.

— Acum. De buldozer atășezi o remorcă. Cu piine Te duci cu Ionescu. Il cunosti? E utecist și el!

S-a îmbrăcat repede cu șuba, și-a tras căciula pe ceafă și a ieșit pe platforma de parcare.

Remorca era deja încărcată cu piine. Și buldozerul era pregătit, îi aștepta.

A urcat în grabă la volan. Alături de el — Gheorghe.

Buldozerul s-a smuls din loc, greoi, lăsând în urmă, pe zăpadă, o pată neagră, ca o palmă uriașă.

Au plecat pe drumul viscolit, acoperit cu troiene cât casa. Noaptea, la ora 23...

Acum, culmile munților au început să iasă din întuneric.

Se luminează.

Ore de muncă încordată au trecut. Ore în șir — dar n-au parcurs decât o mică distanță. Cumpăna e încă mult prea departe.

*

Cei doi tineri, îmbrăcați în pufoaice groase, nedormiți, sînt la posturile lor, își continuă drumul.

Zăpada scrișnește neîntreput sub greutatea șenilelor.

Jos, Argeșul bolborosește, izbîndu-se de platoșa stîncilor, sau își domolește mersul în curgere liniștită, susurind parcă refrenul:

„Argeș, Argeș, riu bogat
Toată vremea ai cîntat,
Ai cîntat, ai sîierat,
Din scînteii ai luminat...”

Scînteile de lumină și energie, constructorii le adună acum în oglinziile lacului, sus, la adăpostul muntelui ridicat de palmele lor.

— Ce se vede?!...
— Vreun copac, pe semne... Răsturnat de viscol.

Copacul le tăia calea. N-o puteau

La Hunedoara, tineri lucrînd la construcția furnalului de 1000 m³

lua nici la stînga, nici la dreapta.

N-aveau pe unde să urce buldozerul.

Au oprit lingă trunchiul cufundat jumătate în zăpadă și au început din nou lucrul. Cu lopetile, cu tirnăcopul, cu toporul. Au tăiat crengile, l-au tras la o parte.

N-au mers mult și, în drum, alt copac. Apoi altul. Viscolul fusese puternic — răsturnase copacii groși, rupsesse liniile telefonice

— Gheorghită!

— Da.

— Ce zic picioarele?

— Au cam înțepenit.

— Să ne mișcăm. Prinde-mă! glu-mi Constantin, sărind din cabină.

N-aveau unde să se miște prea mult. Zăpada se ridica în jur ca un parapet, peste care începea să coboare întunericul. A doua noapte...

N-au zăbovit mult. Au ocolit buldozerul de câteva ori, și-au dezmontat oasele, apoi au urcat iar la volan și au pornit mai departe.

Alte ore și mai apăsătoare, în care au trebuit să înfrunte mai departe troienele și copacii răsturnați în cale, întunericul care le îngreuna tot mai mult mersul...

— Luminile! strigă deodată Gheorghe. Se văd luminile la Cumpăna!

Pe pinza albă a zăpezii, în zare, pîlțeau zeci de stele.

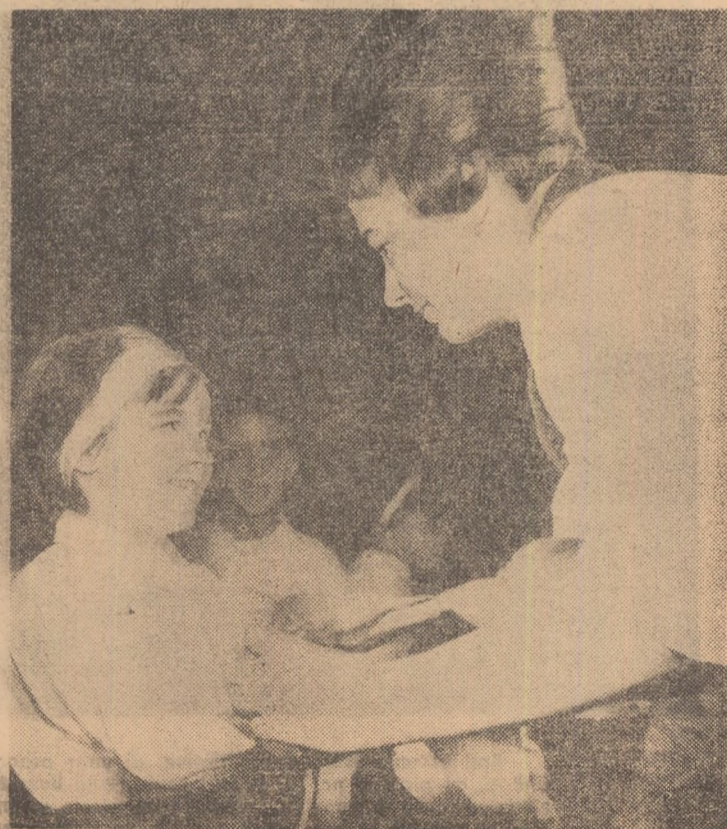
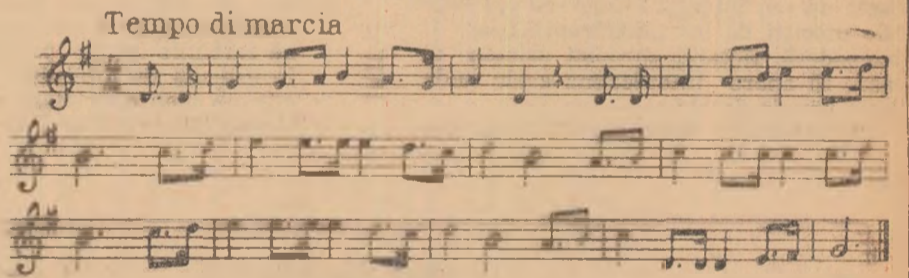
O oră mai firziu (merseseră prin troiene 24 de ore!), cei doi la Cumpăna îi aveau în mijlocul lor. Aveau piine, alimente.

Cei doi uteciști, Constantin Petrescu și Gheorghe Ionescu, își făcuseră pe deplin datoria.

Inchinare

Melodie dedicată
Congresului U.T.C.

de VLĂDESCU GABRIEL
cl. a III-a,
Școala de muzică nr. 1,
București

Moment de bucurie și emoție. La Școala generală nr. 171 din București, noi școlari au fost primiți în rândurile organizației de pionieri.

Foto: Gr. PREPELIȚA

Motivul bucuriei noastre, a tuturor sătenilor, mari și mici, este noul magazin universal de curînd terminat. La construcția lui, împreună cu mulți tineri uteciști din sat, am dat o mîină de ajutor și noi, pionierii. De cîte ori veneau camioanele încărcate cu cărămizi sau scînduri, noi am ajutat la descărcarea lor și la transportul acestor materiale. Apoi i-am ajutat pe zidari urcînd sus, pe schele, cărămizile și mortarul și cărînd apă.

Cînd clădirea magazinului a fost gata am curățat locul dinprejurul lui de resturile de cărămizi, scînduri și piatră, am nivelat și am săpat terenul pe care, cum se va face mai trumos atară, vom sădi flori.

Toată această muncă patriotică noi, pionierii, ca și ceilalți tineri din sat am făcut-o în cinstea Congresului U.T.C. Și acum ne bucurăm mult că magazinul e gata, că toate încăperile și rafturile lui sînt pline cu tot felul de mărfuri. Mă bucur și eu, se bucură și colegii mei Dan Nicolae, Roi Mihai, Boldea Ion, Isacovici Gheorghe, Radu Grigorie și toți ceilalți care au muncit cu multă trageră de inimă.

DRAGHICI ALEXANDRU
pionier, cl. a VIII-a,
Liceul din comuna Mal,
reg. Banat

Miini harnice

Uteciștii Comșa

de Ovidiu ZOTTA

Strungarul Iordache Ștefan, de la Uzinele „Electroprecizia” din Săcele, regiunea Brașov a înțeles de timpuriu că atunci când muncești cu plăcere, când meseria te atrage, totul în viață se desfășoară armonios, drumul spre uzină e în fiecare zi o mică sărbătoare.

Dar anii treceau, și Iordache Ștefan a simțit deodată că îl nemulțumește ceva. Nu-și dădea prea bine seama ce anume, era ca un fel de nesiguranță, de moleșală. Într-o zi, i-a mărturisit acest lucru unui tânăr blond, cu trăsături bine conturate, Stelian Comșa, care de altfel simțise și el că se întîmplă ceva cu Iordache.

— Cred că știi despre ce e vorba! Ii spuse acesta. Ascultă-mă bine. Tu ți-ai învățat temeinic meseria, e adevărat, dar fiecare an aduce exigențe noi. Uzina noastră fabrică produse din ce în ce mai perfecționate, cum sînt instalațiile electrice pentru camioanele „Carpați” și „Bucogi”. Oamenii învață, se desăvîrșesc. Nu cumva te bizui prea mult doar pe ceea ce știi? Nu cumva ai simțit că din ce în ce mai mulți colegi te depășesc?

Iordache nu l-a contrazis. Comșa ținise adevărul. Și cînd acesta l-a sfătuit să se înscrie la cursurile de ridicare a calificării profesionale, Iordache a procedat întocmai. După un timp, s-au întîlnit din nou, mai precis Iordache l-a căutat ca să-i spună:

— Ai avut dreptate. Acum, totul este iarăși bine!

Comșa a zîmbit, Prevăzuse asta,

este un om înțelept! Cei vreo opt sute de uteciști de la „Electroprecizia” îl consideră, fiecare, apropiat prieten al său. El apare întotdeauna acolo unde este nevoie de el!

Tehnicianei Mariana Carașcă i-a

plăcut întotdeauna teatrul, dar s-a îndoit că ar putea să apară vreodată chiar ea pe scenă! Pe de o parte, o atrăgea lumea replicilor scînteietoare, pe de altă parte, gîndul că o sală întregă te urmărește o speria! Cînd echipa uzinei s-a hotărît să aducă la rampă „Steaua fără nume”, de Mihail Sebastian, Mariana asculta cu jînd discuțiile despre posibilități interpreti, despre viitoarele decoruri.

Și-atunci a apărut din nou Comșa, însoțit de regizorul piesei.

— Mariana, avem un rol pentru tine!

„Visez oare?” și-a spus fata, și a rostit tare, înroșindu-se:

— Eu... eu nu pot! Am să mă încerc! Și pe urmă, n-am pic de talent!

— Un lucru e clar: că îți place teatrul, a replicat Comșa. Ce se va întîmpla, o să mai vedem. Deocamdată, studiază rolul. Și bizuite-te pe puterile tale, n-o lua de la început cu gîndul nereușitei!

Mai de curiozitate, mai din pricina insistenței lui Comșa, dar în special datorită pasiunii, Mariana a învățat cu sîrguință rolul, a participat neobosită la zeci de repetiții, iar la spectacol a cules, cum se spune, aplauze furtunoase! Apăruse o nouă și talentată artistă amatoare! Un vis împlinit... Comșa prevăzuse asta.

Lăcătușul B. V., proaspăt ieșit de pe băncile școlii profesionale, era un băiat... plimbăreț. Se plimba de la o mașină la alta, și se mai plimba și pe lină sargină de producție, pe care le executa de mîntuială. Uneori, vezi cite un elev din clasa a șasea sau a șaptea făcînd tot ce-i trece prin cap,

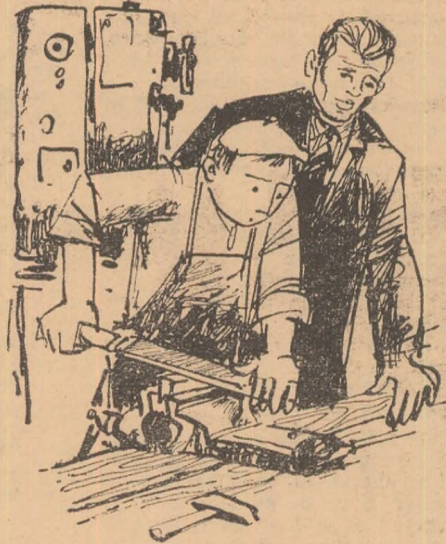
ocupîndu-și timpul cu orice, numai cu lecțiile nu. Ii atragi atenția că astfel de obișnuințe neplăcute ar putea, mai tîrziu, în viață, să-i dăuneze mai mult decît o notă de 4 sau 5. El zîmbește: „Pînă atunci mai e!”. Dar anii trec și iată că școlarul indisciplinat devine un adolescent indisciplinat și poate chiar un adult indisciplinat. Toate acestea i le-a spus pe îndelete Comșa lăcătușului B. V. Flăcăul s-a supărat, însă a trebuit să recunoască în sinea lui că raționamentul interlocutorului era cît se poate de logic și corespundea întru-totul adevărului. Ajutat de comuniștii din secție, de uteciști, B. V. a început să-și schimbe obiceiurile. Nu dintr-o dată. Treptat. Acum lucrează bine și va lucra din ce în ce mai bine. Atmosfera din jurul lui este foarte potrivită desăvîrșirii omului.

Alteori, apar împrejurări aparent lipsite de gravitate, chiar hazlii, dar și în acestea poți să întrevezi un anumit fir, care poate duce la întîmplări mai grave și de loc hazlii. Muncitorul Nanu Ion, inter în echipa uzinei, se supărase pe... fotbal!

— Nu mai joc! Prea pierdem meciurile! Ce-o să zică lumea despre mine?

Într-adevăr, echipa „mergea” slab, tîrîndu-se în coada clasamentului, cum spun cronicarii sportivi.

— Bine, n-ai decît să te lași de fotbal, i-a spus Comșa, apărut, ca de obicei, exact în clipa cînd era nevoie de

el. Treaba ta! Fotbalul nu e cel mai însemnat lucru din lume. Dar eu gîndesc așa: descurajarea e descurajare! Dacă te dovedești lipsit de voință pe terenul de sport, cine îmi garantează

că n-o să faci cîndva același în alte împrejurări de viață portante decît sportul?

— Aș! a replicat Nanu, tor. Sportul e sport și cele celelalte! Știu eu!

— Oare? Dragă Nanule, singur în echipă. Mai sînt băieți. Se vede însă de la cîtu ai jucat numai pentru vreme ați avut succese, tot fermecător. Acum, cînd aș greu, dai bir cu fugiții! Ma te-te...

Și Nanu s-a gîndit. S-au cochipierii săi. Că echipa de „Electroprecizia” se prezintă acum onorabil pe tabela de marcare, interesează în mod special.

Desene: Puiu

sează însă altceva, și anume e, pe de o parte, mai încrezător în terile lui, iar pe de altă parte gât de tovarășii săi.

Dacă am sta să înșirăm pnerii în viața cărora Stelian secretarul Comitetului U.T.C. a intervenit delicat, și prieten telept, ar trebui să numim foarte multe. Dar și el e încă tînăr, pe el cîvașă să fie așa? Ei toți! Cum unui om dintr-o bucată ca Ștefan, de pildă, l-a ajutat să-mear pe lăcătușul B.V., după cu severența Marianei i-a sugerat pentru dialogul cu Nanu nărul care apare întotdeauna unde e nevoie de el învață cu tie de la oameni și folosește în această experiență!

Doctorița

Cînd a venit la noi, nu știam nimic despre dînsa. Aflasem că se numește Eugenia Ilea și că din ziua aceea va fi medicul nostru. Era atît de tînără, încît părea mai degrabă o fată care a absolvit de curînd liceul. Ochii ei vioi și prietenoși te îndemneau să te apropii foarte repede, așa că nu ne-a trebuit mult timp s-o cunoaștem și s-o îndrăgim. Nimeni nu putea bănui că fata aceasta atît de tînără e atît de pricepută, atît de pasionată de munca ei. Acum, în fiecare lună o avem oaspete. Vine și ne vizitează acasă, se interesează de starea sănătății tuturor celor zece frați, cîți sîntem, de starea sănătății părinților. A devenit pentru fiecare om din comună un prieten apropiat și devotat. Eu pot spune pe drept cuvînt că-i datorez viața.

...În urmă cu cîteva luni, m-am îmbolnăvit grav. Mama spune că aveam febră mare, fața și ochii mi se îngălbeniseră.

A venit doctorița, tovarășa Ilea.

— Trebuie internată de urgență, a spus.

Și-a desfăcut repede trusa cu medicamente, mi-a făcut cîteva injecții ca să oprească evoluția bolii și a fugit la telefon. Afară era viscol, zăpadă mare. Dar asta n-a împiedicat-o. Mașina salvării a sosit la timp și tovarășa Ilea n-a plecat pînă cînd n-a fost sigură că mă aflu în afara oricărui pericol.

Acum sînt din nou alături de colegii mei, sănătoasă și voinică. Datorită tinerei noastre doctorițe, care, pentru pasiunea și dragostea cu care muncește e respectată de toți cei aproape 7 000 de locuitori din comună, am fost salvată. Ii mulțumesc.

FILIP RODICA,

cl. a IV-a

Școala generală, comuna Ciortești, raionul Vaslui

Rodica al unor frumoase inițiative, al unor preocupări colective, Mușonității de pionieri nr. 18, de la Liceul „Frații Buzești” din Craiova, pasiunea pentru interesante documente, amintiri: un istoric al unității, prima cravată de pionier primită în anul 1949, jurnale de detașament, nenumerate trofee sportive și daruri primite de copii din partea unor întreprinderi.

Foto: Gr. PREPELIT

Tineri ostași marinari, însușindu-și măiestria armelor

POVESTE DIN CÎMPIE

de Costache ANTON

Semne dintr-o altă primăvară

De mult, în anii de școală, îmi plăcea să cred că Primăvara e soră cu Ileana Cosînzeana. O soră mai mică, zburdalnică și pusă pe șotii. Ca să-l înșele pe Zmeul-Zmeilor se ascundea prin livezi, prin dumbrăvi, se prefăcea în mișiori de salcie sau de alun, în flori de cais sau de vișin, în firisoare de grâu sau de iarbă.

La apropierea ei, prin ogrăzi și grădini se înălțau dire de fum subțiri și drepte ca niște catarge, casele își deschideau larg ușile și ferestrele, zările se luminau, că-

pătau un tremur diafan și pur. De fapt, toate se schimbau. Pădurea, riul, țarina, satul. Numai oamenii nu se schimbau. Oamenii rămîneau mai departe ursuzi și întunecați, apăsați de nevoi, amețiți de aceleași întrebări: Cu ce ar? De la cine iau sămînță? Cu cine pun la plug?...
Imaginea asta a primăverii din copilărie mi-a răsărit în minte într-o dimineață de martie. Mă aflam în sediul Cooperativei agricole de producție „Victoria socialismului” din Satul Mare — în plin Bărăgan. Trecusem prin sat, văzusem casele albe (unele din ele adevărate vile), simțisem în

nări izul amărui de fum sau de muguri, văzusem cîmpul, mîngiasem cu privirea firele subțiri și gingașe de grâu, stătusem de vorbă cu oamenii, toți veseli, vorbăreți, prietenoși. Sub cristalul de pe biroul inginerului agronom am zărit un plan cu pămînturile cooperativei. În mijloc era satul. Și satul purta un alt nume: Gîrbovi.

Întii am crezut că-i vorba de satul vecin. Oamenii care se aflau în birou au rîs:

— Nu! E satul nostru. Așa s-a chemat pînă anul trecut. Gîrbovi.

— Trebuie s-o recunoaștem. Ne cam gîrboviseră nevoile. Aștia, tinerii, nu știu dacă mai țin minte... Păi, ce, puteam eu, Ilie, cînd eram ca tine, să-mi ridic casă într-o singură primăvară?...
Ilie era un flăcău negricios, scund, îndesat. Stătea cu capul lăsat ușor spre umărul stîng și asculta ce spun alții. Întrebarea pusă între alții oameni îi făcuse plăcere. Totuși, ca să nu arate că l-a afectat prea tare, și-a ridicat cu-n deget bascul de pe frunte și a întrebă cu o mirare bine simulată:

— Și de ce nu puteai, nea Dumitre? Te-a oprit cineva? Cine te-a oprit?

— Păi, eu ce-am zis mai înainte? Dacă ești surd?

Nea Dumitru Dinu s-a întors, a luat din pachetul vecinului o țigară, și-a aprins-o, a tras un fum, și-ar fi vrut să-i mai spună ceva lui Ilie, dar discuția se deplasase, trecuse la alte probleme.

Tinerii

Despre tinerii din Satul Mare am aflat multe lucruri frumoase. Pe lângă muncile în diferite sectoare (cultură mare, zootehnie, pomicultură, grădina de zarzavat) în această primăvară au plantat 2100 puieți de plop, au reparat garduri, podețuri, au lărgit unele uliți (trecute în planul de sistematizare a satului) au cărătat piatră și ciment pentru trotuare, au dus la cîmp 10 mii tone de gunoi — și nu lipsesc niciodată de la activitățile culturale-sportive. Au brigadă artistică, echipă de dansuri, colectiv de teatru și recitari.

Mulți dintre acești tineri (în sat sînt peste 600, fete și băieți) cunosc doar din auzite motivul pentru care Dumitru M. Dinu, în trecut, nu putea să-și înalțe casă. Unul dintre cei mai buni îngrijitori din sectorul zootehnic — Năstase A. Ion, avea la înființarea cooperativei doar 1 an. Acum, Ion are 17 ani

și este fruntaș în producție. L-am zărit trecînd spre sectorul de lucru pe bicicletă. Era îmbrăcat în haine curate, ca de sărbătoare. A lăsat bicicleta într-o boxă la intrarea în grajd, și-a agățat într-un cui haina, a îmbrăcat un pullover de lînă, și-a pus un halat albăstru și s-a îndreptat spre sector, unde îl așteptau cei 22 de viței, să-i întrebe ce fac, dacă au dormit bine, să vadă dacă-s sănătoși, să-i deștepte pe cei mai somnoroși — și-abia apoi să înceapă munca, după un program măsurat cu orele și minutele. La ora 6 1/2 alăptare cu biberonul, apoi curățenie în padoc, jesălat, masaj, plimbare două ore, apoi 1 1/2 kg de lucernă, 500 gr de concentrate, 1 kg siloz furajat...
În celălalt capăt al grajdului l-am zărit pe Ilie — după numele întreg Ranete M. Ilie. M-a văzut și el și-a zîmbit. L-am întrebă dacă se ocupă tot de viței. Ilie s-a prefăcut că nu-mi observă mirarea. A spus serios:

— Da. Tot de ei!
— Bine, dar pentru dumneata e un fel de joacă.
Ilie a devenit dintr-o dată absent. A luat țesala și a chemat la el un vițel. Era un bouț doar de câteva săptămîni. Avea fruntea albă și ochii mari, limpezi, albaștri. A venit repede. Ilie l-a mîngiat pe spate, l-a dus la loc, apoi s-a întors și mi-a zis cu-o sclipire de veselie:

— Acum, chemați-l și dumnea-voastră!

L-am chemat, dar vițelul a rămas nepăsător. Nici n-a întors privirea.

Ilie și-a ridicat din nou bascul de pe frunte și a spus așa, în general:

— E o treabă serioasă... Dacă lași un copil, nu vezi de el, cînd se mai face mare?

Schimbări esențiale

Cu Ilie am stat mai mult de vorbă în drum spre casă. Acolo, în sector, a fost destul de tăcut. De la nea Dumitru Dinu și de la

Năstase Ion, aflasem că Ilie era șef de grajd, că avea 26 de ani, că lucra în sectorul zootehnic de trei ani, că era și secretarul organizației U.T.C. din sector, că în 1965 depășise planul de producție cu un spor de greutate de peste 1200 de kg, ca în primăvara asta a participat la acțiunea patriotică de curățare a pomilor. A fost primul care a luat scara, foarfecele și toporul și a ieșit în stradă. În această acțiune l-au urmat 150 de tineri...

Abia cînd a văzut că mă pregătesc de plecare, Ilie a ieșit din felul lui rezervat de a se purta — și m-a întrebă dacă nu vreau să-i văd casa cea nouă. Pe drum am aflat că întii a vrut să se facă croitor, dar după cîteva luni de școală și-a dat seama că nu era o meserie care să-l pasioneze. Și-i era dor și de sat. S-a întors și întii a lucrat la incubator. Pasiunea pentru îngrijirea vitelor și-a descoperit-o mai tîrziu, după ce a urmat un curs de agrozootehnie. Între timp s-a însurat, are și un băiat de un an, și acum — casă nouă. Ne-am oprit în dreptul unui gard de șipci. Dincolo, în curte, se vedea scheletul de lemn al unei case. Cu acoperiș, cu ferestre, cu uși...

Văzînd că privesc mirat scheletul de lemn al casei, Ilie și-a aruncat mîna spre una din casele din vecini, rostind cu cea mai mare convingere:

— Așa o să arate și casa mea!
Din curtea vecinilor, ne privea o vilă albă cu ferestre mari, cu verandă, cu stîlpi de piatră la intrare, cu acoperișul de tablă...

La plecare, străbătînd satul, am văzut din nou dire albe de fum în ogrăzi și grădini, am văzut multe case cu ferestre și uși deschise, văzduhul înalt, diafan și pur... Primăvara părea aceeași soră mai mică o Ilenei Cosînzeana. Oamenii se schimbaseră însă. Erau veseli, primitivi, vorbăreți.

În Gîrbovi de altădată, ca în toate satele țării, s-au petrecut schimbări esențiale.

Vreau să devin utecist!

E-o chemare

Ca un zbor spre zarea

albastră.

Se-apropie ziua, se-apropie,

vine,

Și inima-mi bate mai tare,

mai tare pulsează chemarea

în mine.

Aceasta e ziua!

Acesta-i carnetul cel roșu!

De mult îl aștept.

Spre noua treaptă,

Care mă cheamă,

mă-ndrept,

Chemare

EM. BARTA
cl. a VII-a A
Școala generală
nr. 2, Dej

OGLINDA SATULUI

Cind merge cu trenul sau cu autobuzul orice călător privește de o parte și de alta a drumului, admiră natura, ogoarele mănoase. Cind intră în sat privirea i se oprește asupra caselor și grădinilor. Acestea-s un fel de oglindă a satului.

La noi în comună sînt multe case noi.

Și casa noastră se numără printre locuințele nou construite. E mare și frumoasă. Dar pentru a-i da și mai mare strălucire cind am luat vacanța de primăvară am și început lucrul. Am săpat pămîntul din jurul casei și am amenajat într-o parte grădina de zarzavat, iar în altă parte am făcut straturi, am semănat flori. Cind vor înflori crinii albi sau lălelele galbene, zambilele albăstrui sau diditeii, casa noastră va primi o nouă strălucire.

În comuna noastră, oglinda satului arată condiții minunate de viață, oameni harnici.

Pioniera **BUCUR GEORGETA**
cl. a VII-a
com. Sf. Gheorghe,
raionul Urziceni

VACANȚĂ

Pionierul **AGAPESCU TRAIAN**, COM. OLANU, RAIONUL DRĂGAȘANI ne scrie: „P terenul unde se construie te noul local de școală au apărut uteciști, pionieri. Ne-am organizat și am început lucrul: unii săpau gropi, alții plantau. Și astfel panta din fața școlii a fost acoperită cu peste 2 000 puieți de salcîmi“.

PIONIERA **RĂDULESCU MINODORA**, CARTIERUL BALTA ALBĂ, blocul M. 35, București ne vestește: „M-am mutat de curînd în acest bloc nou. Cum am luat vacanță am fost să revăd locurile unde am crescut și locuit aproape 12 ani, vechile prietene. A fost o întâlnire emoționantă“.

ION ȘTEFAN DIN COM. MĂTĂSARU, RAIONUL GĂ-ȘTI îndrăgește lectura: „În

vacanță, voi citi cărțile Călătoriile lui Guliver, poeziile lui Eminescu, snoave de-ale lui Păcală“.

PIONIERA **TOMA ELENA** DIN COM. CROVU, RAIONUL TITU transmite „Acum, în vacanță, noi copiii mergem adesea în pădure și culegem flori de primăvară. Sînt foarte frumoase! Ne-am propus să vizităm și cooperativa agricolă de producție, vom merge mai ales să vedem vițeii și purcelușii“.

DE LA BRANGA OPRISAN COM. CORBU NOU, RAIONUL BRĂILA reținem o știre interesantă: „Ne pregătim pentru obținerea insignei de polisportiv. Am început antrenamentul pentru proba de ciclism, pentru trecerea probelor de atletism, meciurile de volei...“

MEREU MAI SUS

Utecista **Cristina Balaban** a realizat cel mai valoros record din istoria natației românești

Au trecut de atunci aproape 10 ani. Și totuși ziua aceea fierbinte de august mi-o amintesc și acum perfect de bine. Printre finalistele celei de a VIII-a ediții a Cupei „Scintei pionierului“ la natație se număra și Cristina Balaban, fetița aceea slăbuță și firavă, cu părul buclat, strîns în două coșite aurii, care în etapa premergătoare finalei cîștigase detașat locul I, la 33 m bras, atrăgînd atenția tuturor specialiștilor prezenți la concurs. În finală, cum era și de așteptat, lupta pentru cucerirea titlului de campion a fost mult mai aprigă. Cristina, care nu învățase să înnoate decît cu un an în urmă, nu s-a intimidat însă de redevabilele ei concurente. Și așa, cum de multe ori, vorba proverbului, „Buturuga mică răstoarnă carul mare“, Cristina se întrece pe ea însăși cucerind mult rîvnitul titlu de campioană. Aceasta era prima mare victorie a pionierei Cristina Balaban. Am scris și atunci, în 1958, la rubrica noastră sportivă despre frumoasa ei performanță. Ne-a impresionat încă de atunci voința și ambiția ei. În 1960, la ediția jubiliară a concursului nostru, unul dintre antrenorii clubului „Dinamo“ spunea: „Am văzut mulți copii inimoși, dar Cristina parcă-i întrece pe toți. Dacă și în viitor va munci cu aceeași dirzenie și perseverență sînt sigur că vom auzi multe lucruri frumoase vorbindu-se despre ea“. Cristina nu dezmințe afirmațiile antrenorului. Fiind selecționată în secția de natație a clubului „Dinamo“, începe să ducă o luptă neîntreruptă cu secundele. Recordurile personale se îmbunătățesc simțitor de la un concurs la altul.

După fiecare concurs, Cristina Balaban auzea aceleași și aceleași cuvinte: „Bine, ai fost la înălțime. Însă poți mult mai mult“. Din nou zile și luni de antrenamente continue. Cristina își îmbunătățește neîncetat stilul și începe să se preocupe mai mult de 100 m spate și 200 m spate. Nu împlinise încă vîrsta de 14 ani cînd a doborît recordul republican de juniori. Apoi, peste un an, doboară recordul de seniori.

La 16 ani, utecista Cristina Balaban era de acum multiplă campioană a țării. S-ar putea spune că visul ei din anii pionieriei a fost realizat. Să fie oare așa? Știți ce ne-a răspuns Cristina?

— În organizația de pionieri am învățat că niciodată nu trebuie să te mulțumești cu ceea ce realizezi, că întotdeauna trebuie să dorești mult, mereu mai mult. Să lupți din răsputeri pentru realizarea celor mai mărețe visuri.

Sînt visuri îndrăznețe, visuri însă care printr-o muncă perseverentă, printr-o voință de fier pot fi realizate. A mai urcat de atunci Cristina vreo treaptă a măiestriei sportive? Da, mai multe chiar. În septembrie 1964, ea doboară recordul republican

la 100 m spate cu 1 : 12,9 sec.; în august 1965 la Budapesta îl corectează din nou reducînd recordul la 1 : 11,9 sec. Dar nici acest record nu are o viață prea lungă. La numai 3 săptămîni, adică la 12 septembrie 1965, într-un concurs desfășurat la Ștrandul Tineretului Cristina înscrie în palmaresul ei un nou și valoros record: 1 : 11,0 sec.

Cristina nu se oprește aici. Antrenamentele continuă într-un ritm și mai susținut. De la bazinul de la Ștrandul Tineretului continuă antrenamentele la bazinul acoperit de la Floreasca. Va doborî oare pentru a șaptea oară propriul ei record? Răspunsul l-am primit în ziua de 26 februarie 1966. Din îndepărtatul oraș din Republica Democrată Germană, din Magdeburg, ni se transmitea vestea că, la concursul internațional organizat în acest oraș, româncea Cristina Balaban a realizat cea mai valoroasă performanță a concursului înregistrînd la 100 m spate 1 : 10,4 sec. În primul moment nimeni nu-și dădea seama că, de fapt, prin această performanță, utecista Cristina Balaban, studentă în anul II la Institutul de Cultură Fizică, realizează cel mai valoros record din istoria natației românești. A doua zi însă, această strălucită victorie era marcată cu litere mari în ziare. Să se fi oprit Cristina Balaban aici? Nu cred. La 18 ani ai săi visează mult mai departe, mai ales că acum de recordul mondial n-o mai despart decît 2,7 sec.

Radu POPA

URSULETUL: A venit primăvara, curînd mă puteți vedea în parcul din Băneasa. Nu cred însă că o să mă mai recunoașteți: m-am făcut mare, mare...

ȘTEFĂNIȚĂ TRANSMITE

Deunăzi, am luat legătura telefonică cu Observatorul astronomic popular din București. Aceasta, ca răspuns la o dorință a copiilor, exprimată în scrisorile trimise la redacție.

Matei Alecsescu, directorul observatorului, mi-a răspuns cu multă amabilitate.

— Foarte mulți copii vor să viziteze observatorul. Ce noutăți le puteți comunica?

— Multe. Mai întii, o cifră: numărul vizitatorilor din anul trecut a depășit 32 000. Anul acesta se prevede cu mult mai mare. Și acum, noutățile:

1. Se lucrează în prezent la instalarea unui nou instrument pentru observarea protuberanțelor (țișnituri de gaze) solare.

2. Se fac intense pregătiri pentru observarea eclipsei de soare parțiale de la data de 20 mai a.c.

3. Disponem de o aparatură modernă, în care se remarcă luneta de 3 m lungime, care mărește de aproape 500 de ori. Apoi, în cursul acestui an se montează unul dintre cele mai puternice telescoape din țară, care va avea o putere de mărire de circa 1 300 de ori!

I-am rugat pe tova-

rășul Matei Alecsescu să mai dea unele amănunte în legătură cu observațiile solare.

— Observatorul — mi-a spus — dispune de o stație specială. Cu ajutorul unui sistem de oglinzi, soarele este „adus“, pentru studiu, într-o cameră obscură din observator...

— Proiecții de filme documentare se fac?

— Desigur. Acestea, pentru vizitele în colectiv dinainte planificate.

Observatorul astronomic popular poate fi vizitat zilnic — în afară de luni și marți — între orele 9-13 și 17-21, iar duminica între orele 17-21.

Adresa observatorului: B-dul Ana Ipătescu nr. 21. Telefon 12 93 39.

TINEREȚE,

ANI

DE AUR

(urmare din pag. 1-a)

ricirea unei vieți libere, a visurilor înaripate care prind contur și devin biruință. E senină privirea tinerilor, pentru că senin este cerul liber al patriei. Brațele lor făuresc noi frumuseți, pentru că muncesc libere; inima lor pulsează de fericire, pentru că nu au cunoscut niciodată înjosirea și umilința. Pentru acești ani de aur, tinerii patriei înalță imnul dragostei și recunoștinței lor, făuritorului tinereții lor fericite — Partidului Comunist Român.

Acest imn va răsună din mii de piepturi astăzi în Sala Palatu-

lui Republicii din Capitală, unde sub drapelul roșu desfășurat își va deschide lucrările Congresul al IV-lea al Uniunii Tinerețului Comunist. În acest for suprem al organizației revoluționare a tineretului, tinerii vor raporta cu mândrie realizările lor din industrie, de pe ogoare, din școli și laboratoare, dovada cea mai vie a patriotismului lor înflăcărat. Pe pieptul multor delegați prezenți în sală strălucesc ordine și medalii, înalte distincții ale statului nostru socialist, dovada prețurii de care se bucură tineretul în patria noastră. Mulți dintre ei poartă cu mândrie

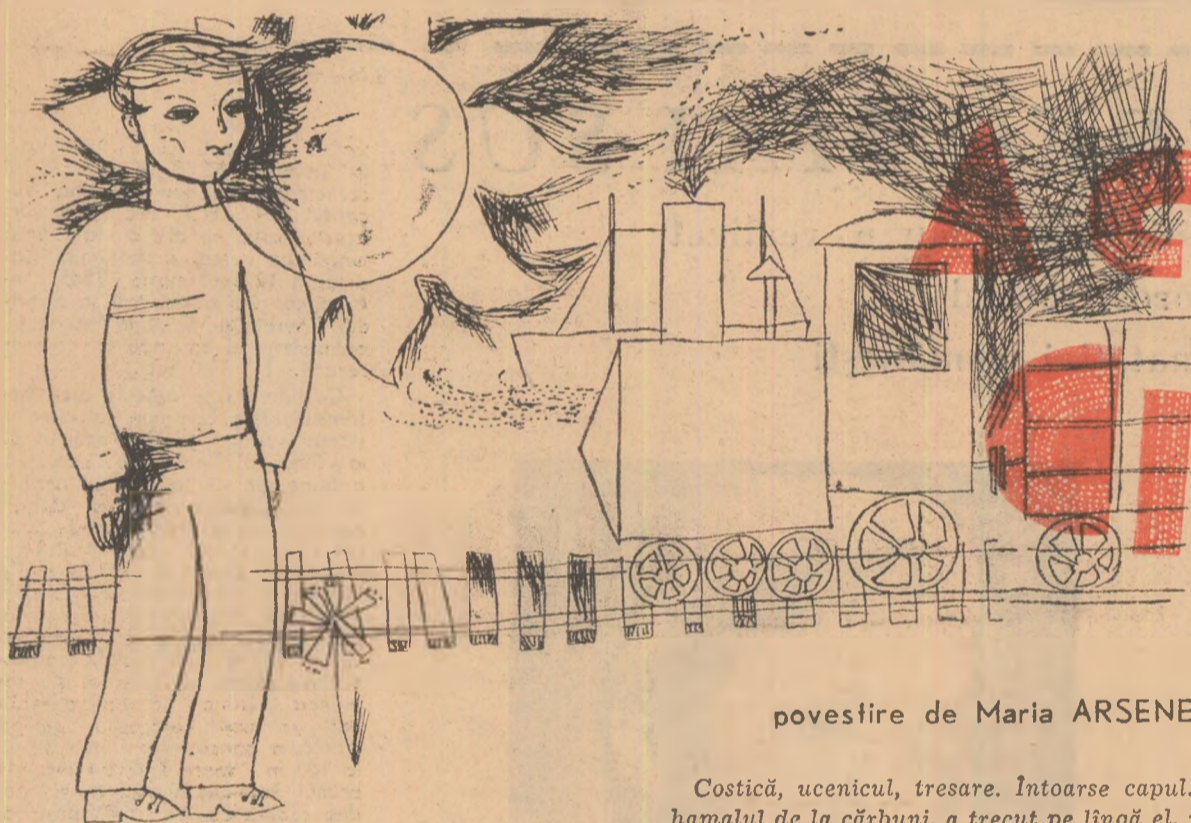
insigna de fruntaș în întrecerea socialistă. Numărul tinerilor din întreaga țară, distinși cu insigna de fruntaș în întrecerea socialistă, este de peste o sută de mii. Numărul tuturor copiilor și tinerilor cuprinși în învățământ este de peste 4 milioane.

În sala Congresului sînt prezenți, laolaltă cu ceilalți delegați, tineri cooperatori de la sate, cu inimile pline de bucurie și convingerea de a transpune în viață hotărârile recentului Congres al cooperativelor agricole de producție, care vor duce la înflorirea continuă a agriculturii românești.

Tineri de toate pro-

fesiile, din toate colțurile țării, români sau aparținînd naționalităților conlocuitoare, au venit la Congres pentru a hotărî cum să-și desfășoare activitatea în viitor, pentru ca munca lor să fie mai rodnică și mai folositoare, să contribuie într-o măsură tot mai mare la îndeplinirea hotărîrilor Congresului al IX-lea al Partidului Comunist Român.

Au venit să rostescă încă o dată, cu toată tăria și convingerea forței lor tinerești, hotărîrea de a urma neabătut politica partidului — făuritorul tinereții de aur a României socialiste.

povestire de Maria ARSENE

Costică, ucenicul, tresare. Întoarse capul. Zdrăscu, hamalul de la cărbuni, a trecut pe lângă el, privindu-l nu știu cum.

— Ce să fac? Am mâncat de nămiezi și-acu o să intru în atelier.

N-a intrat în atelier Costică. Aștepta. Pe cine? Pe nimeni. Atunci? Aștepta să vadă fluturînd un ștergar vărgat după colțul magaziei de sare. Un ștergar vărgat? Da, un ștergar cu dungă. Și ce-o să se întîmple dacă o să-l vadă? Are să se întîmple că el o să cînte precum ciocîrlia. Are pregătit pentru asta un solz de pește sub limbă. Pe baltă, mulți copii

Dunărea își purta liniștită apele în aval. Soarele aprig de iulie își frîngea brațele de aur în unda rece și grăbită către mare. Cînd și cînd, o mreană neastîmpărată ori un ghiborț jucăuș sălta spărgînd oglinda apei, strălucindu-și pentru o clipă în lumina orbitoare solzii.

Cerul, spălat de nori, era vopsit de-o pensulă uriașă într-un albastru incremenit.

Depart, dincolo de coama dealurilor, păsări mari de apă tîiau cu foarfeca aripilor orizontul.

Izul de mucegai și nămol al bălții apropiate se amesteca cu mirosul de catran al lotcilor trîntite cu burta în sus la uscat, proaspăt călăfătuite, și cu mirosul cocsului prăjit din focarele locomotivelor de manevră.

Portul nu era cel mai mare de la Dunăre, dar era deosebit de important pentru trupele hitleriste aflate în țară. Prin conductele groase de oțel, petrolul românesc se pompa în șlepurile pîtecoase acostate la mal de unde, ca și vasele ghiștuite cu grîul nostru, urmau să folosească drept hrană cumplită și singeroasei mașini de război germane. Zi de zi, remorchele cu zvastica la pavilion cărau șlepurile, lăsînd locul altora la fel de flămînde.

...Convoiul de cisterne, încărcate cu benzină superioară pentru avioane, își înșiră cele optzeci de cazane pe linia de garaj a danei pentru petrol, în fața șlepurii-tanc nemțesc, în care a început să se facă pomparea și descărcarea.

Sînt orele trecute de 12. Primele cinci cisterne au și fost descărcate în șlep. Căldura a devenit înăbușitoare.

— Ce faci, mă, aici?

TINERII

Privind spre tinerii frumoși, pe rînd, Neliniștiți, în ochiul depărtării se vede chipul nostru, palpînd cum stelele palpită-n apa mării.

Privești la munca lor pe deal, pe șes, înobilind dimensiunea țării și-n muncă viitorul chip țî-l vezi cum stelele și-l văd pe-oglindea mării.

Privești la fruntea-ncinsă de idei să descifreze sensuri noi pe zare și gîndul țî-l citești sub bolta ei cum stelele-și gîndesc un chip în mare.

Privești la tot ce fac cu miini abile, și drumul vieții lor spre zări mai clare, puternic îl vei prelungi prin zile cum stelele-și lungesc lumina-n mare

GH. D. VASILE

ASCULTĂ CIOCÎRLIA

din mahala știu să cînte dintr-un solz. Dar ca el... Nu-l întrec nimeni! Bine, atunci... are să cînte ca ciocîrlia. Și-apoi? Apoi nu mai știe, căci atît i-a spus tovarășul Stase să facă. Asta e misiunea lui de utecist, cea dintîi misiune păstrată în cea mai mare taină. Trebuie să cînte. Un minut. Ba chiar și mai pușin, pînă ce... Pînă ce? Nu știe încă. Dar își dă seama că și viersul ciocîrliei are un rol de seamă în acțiunea ce va urma.

Dunărea își poartă liniștită apele în aval. Soarele aprig de iulie își frînge brațele de aur în unda rece și grăbită către mare.

Trilul arpegiat al ciocîrliei se înalță chiar de lângă rambelul liniei ferate. Și tot atunci, ca la un semnal convenit, bătrîna locomotivă de manevră face cale întoarsă de la podul de peste canal, pornind de-a-ndăratelea, prinde din ce în ce viteză, trece pe lângă cabina centralizării fără să oprească la semaforul căzut pe roșu și, năpustindu-se năluca, lovește berbecește cisternele cu benzină. Într-o hărmălaie de fierărie, prinse, de turbare vagoanele se rostogolesc dincolo de chei, căzînd peste șlep și în Dunăre.

Ultimele cazane pe roți, trîntite pe o rînă, se tîrăsc cu burțile sparte. Benzina se împrăștie val pe chei, apoi ia foc. Explozia crapă pereții albi ai vămii, ai căpitaniei și ai postului de grăniceri, ridicînd pălălaie de flăcări și un nor negru de fum. A luat foc și șlepul aflat la încărcare și alte două vase nemțești înconjurate de benzina aprinsă ce plutește la suprafață, pe Dunăre.

Cînd Costică și-a revenit a vrut să arunce solzul gros de crap. Dar apoi s-a răzgîndit. Poate că are să-i mai folosească. Cu fața strălucind de bucuria satisfacției a luat-o ferit după dana de sare și, încercînd apoi cu greu să-și croiască un chip mohorît, intră fără să-l observe careva în curtea și apoi în sala atelierului.

Desen : Stela CREȚU